

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 20C/32/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110249064
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hostovecká
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2019:1110249064.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta, v konaní vedenom pred sudkyňou JUDr. Mariannou Hostoveckou, v právnej veci žalobcov: v 1./ rade Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom 080 01 Prešov, Nám. legionárov 5, IČO: 42 176 778, v 2./ rade W. H., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom XXX XX T. T., H. W. č. XXXX/XX, obaja zast.: JUDr. Roman Jurík, advokát so sídlom 940 71 Nové Zámky, Jazerná 19, IČO: 40 353 729, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast.: WERNER & Co. s.r.o., so sídlom 851 07 Bratislava, Žltá 2/F, IČO: 36 869 643, o ochranu kolektívnych práv spotrebiteľov, takto

rozhodol:

Súd žalobu zamieťa.

Súd priznáva žalovanému voči žalobcom v 1./ a 2./ rade náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorej výške súd rozhodne samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia sa svojou žalobou zo dňa 18. 3. 2010 domáhali, aby súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa dojednávania týchto zmluvných podmienok:

A/ „Zmluvné strany sa dohodli na tom, že v prípade, ak sa celý dlh stane splatný naraz, dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania vo výške 0,25 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania odo dňa, keď sa celý dlh stal splatný až do dňa jeho uhradenia.“

B/ „Rozhodcovská doložka: Všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy budú riešené: a) pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s., ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu. Zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvazovaciu podmienku tejto rozhodcovskej doložky; ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútorným predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu.“

C/ „Dlžník je oprávnený splatiť veriteľovi dlžnú sumu kedykoľvek pred termínom splatnosti, avšak aj v takom prípade je povinný zaplatiť dohodnutý poplatok v plnej výške.“

D/ „V prípade, ak sa stane splatný celý dlh naraz z dôvodu riadneho neuhradenia dvoch splátok, vzniká veriteľovi nárok na celý dohodnutý poplatok, ako forma zmluvnej pokuty z dôvodu neplnenia záväzkov dlžníka.“

E/ „Dlžník nie je v tiesni a neuzatvára zmluvu za nápadne nevýhodných podmienok.“

F/ Zastupovanie spotrebiteľa zástupcom, ktoré zastúpenie je dojednané priamo v zmluve a to na právny úkon smerujúci k zániku alebo zabezpečeniu záväzku spotrebiteľa z takejto zmluvy.

G/ alebo podmienok obdobného významu (?!).

Ďalej žalobcovia svojou žalobou žiadali, aby súd žalovaného zaviazal vydať spotrebiteľom (bez bližšej špecifikácie ktorým spotrebiteľom) bezdôvodné obohatenie (bez bližšej špecifikácie jeho výšky) a zaplatiť žalobcovi 2/ primerané finančné zadostučinenie vo výške 2390,- eur.

Žalobcovia sa taktiež domáhali, aby súd žalobcovi 1/ priznal právo uverejniť výrok rozsudku v denníku s celoštátnou pôsobnosťou podľa výberu žalobcu 1/ na náklady žalovaného a žalovanému z tohto dôvodu uložiť zaplatiť žalobcovi 1/ preddavok vo výške 600,- eur.

2. Svoju žalobu odôvodnili tým, že žalovaný poskytuje úvery aj spotrebiteľom. V zmluvách so spotrebiteľmi žalovaný dojednáva klauzulu, podľa ktorej všetky právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom podľa § 262 ods. 1 Obch. zák. Žalovaný úplne vynecháva inštitúty zamerané na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný porušil zákaz používania neprijateľných zmluvných podmienok. So spotrebiteľmi dojednáva 0,25% denný sankčný úrok za omeškanie, čo predstavuje 91,25 % ročne. Žalovaný používa bez možnosti osobitného vyjednávania rozhodcovskú doložku s netransparentným pozadím a bez možnosti reálneho oboznámenia sa s osobami rozhodcov a s vylúčením možnosti spotrebiteľa požiadať o súdnu ochranu všeobecný súd. Žalovaný pristupuje k spotrebiteľovi bez odbornej starostlivosti. Presadzuje ním vybraného advokáta, aby zastupoval pre zmenu druhú stranu - spotrebiteľa a to napriek zjavnej kolízii záujmov, a ktorý získava plnú moc takmer nad celým majetkom spotrebiteľa. Poškodzovanie spotrebiteľa zo strany žalovaného nadobúda obudné rozmery. Vymáhajú sa poplatky za poskytnutie spotrebiteľských úverov, aj keď pre absenciu RPMN ide v skutočnosti o úvery bez úrokov a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z.). Žalobca 2/ žije sám s matkou na starobnom dôchodku a dostali sa do stavu finančnej tiesne, preto si zobrali úver 26 000,- Sk (863,- eur). Z finančných dôvodov požiadal o odklad splátok, nebolo mu vyhovené. Napriek finančným problémom vrátil žalovanému 36 512,- Sk (1212,- eur). Ďalej je od neho vymáhaných 61 500,- Sk (2041,- eur). Jeho dlh je teda spolu 98 012,- Sk (3253,- eur). Arbitr priznal príslušenstvo úveru spolu viac ako 100 % (Stály rozhodcovský súd a.s., spis. zn. I. XXXXX/XX). V zmluve absentovala ročná percentuálna miera nákladov, sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa bola 0,25 % denne, t. j. 91,25 % p.a. Čo sa týka primeraného finančného zadostučinenia, žalobca 2/ poukázal na § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobca 2/ si uplatnil primerané finančné zadostučinenie vo výške, ktorá spravodlivo korešponduje sume neoprávnene uplatnenej žalovaným. Tá je primeraná stresu, ktorý žalovaný žalobcovi spôsobil.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomne podaním zo dňa 13. 11. 2017 (č. I. 444 spisu). Uviedol že podľa § 217 ods. 1 CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Dôkazné bremeno v spore majú žalobcovia, t. j. sú povinní preukázať, že žalovaný sa v čase vyhlásenia rozsudku dopúšťa konania uvedeného v petite žaloby. Žalobca 1/ je občianskym združením založeným na ochranu spotrebiteľa, a teda erudovaným subjektom, ktorý ma spotrebiteľov chrániť, a pre prípad, že sa tak rozhodne učiniť vo forme žaloby, je povinný preukázať ním tvrdené skutočnosti. Žaloba žalobcu 1/ sa zakladá na ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov - účinného v čase začatia konania), podľa ktorého združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať; aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Žaloba o zdržanie protiprávneho konania je zjavne negatívnou žalobou, ku ktorej je potrebné použiť súdnu judikatúru z iných oblastí občianskeho a obchodného práva. Podľa odbornej literatúry a judikatúry z charakteru negatívnej - zdržovacej žaloby (uplatňujúcej sa o. i. aj v oblasti ochrany osobnosti podľa § 13 a § 19b zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, ďalej len „OZ“) vyplýva, že podmienkou jej úspešného uplatnenia je, aby konanie (zásah), ktorého zdržanie sa (upustenie) žalobca žiada, dosiaľ trvalo, poprípade pokračovalo, alebo aby existovalo konkrétne nebezpečenstvo (hrozba) jeho opakovania v budúcnosti. Vo všetkých týchto smeroch je to žalobca, ktorý má povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkaznú povinnosť i dôkazné bremeno. Z toho vyplýva, že tento druh žaloby nemá svoje opodstatnenie tam, kde konanie, ktorého zdržania sa žalobca žiada, bolo už ukončené a netrvá, eventuálne ďalej nepokračuje, resp. kde neexistuje žiadne konkrétne - reálne nebezpečenstvo (hrozba) jeho opakovania v budúcnosti (táto žaloba preto neprichádza do úvahy tam, kde by išlo o jednorazový a už dokonaný úkon) (Knap, K., Švestka, J., Jehlička, O., Pavlík, P., Plecity, V. Ochrana

osobnosti podľa občanského práva. Linde Praha, a.s. 2004. s. 176-177). Vo všetkých smeroch je to práve žalobca, kto má povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia a dôkaznú povinnosť ako aj dôkazné bremeno (Knapp, K., Švestka, J., Jehlička, O., Pavlík, P., Plecítý, V. Ochrana osobnosti podľa občanského práva. Linde Praha, a.s. 2004. s. 176-177). Rovnaký záver možno vyvodiť z rozsudku Krajského súdu v Ostrave, zo dňa 15. 4. 1997 sp. zn. 23C/3/97, SR č. 6/1997, z ktorého vyplýva, že nevyhnutnou podmienkou pre úspešné domáhanie sa upustenia (zdržania sa) od neoprávneného zásahu do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 ods. 1 OZ je, aby neoprávnený zásah trval, poprípade aby existovalo bezprostredné nebezpečenstvo (hrozba) jeho uskutočnenia či opakovania v budúcnosti. Z toho plynie, že právny prostriedok tohto druhu nemá miesto tam, kde neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby bol už ukončený (dokonaný) a netrval, poprípade kde neexistuje žiadne bezprostredné nebezpečenstvo (hrozba) jeho uskutočnenia či opakovania v budúcnosti.

Iným aplikovateľným rozhodnutím je rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 12. 4. 1999 (sp. zn. Cdo 1626/96, Soudní rozhledy č. 7/1999), ktorý vyslovil svoj právny názor tak, že negatívna žaloba prichádza do úvahy tam, kde neoprávnené rušenie vlastníka zo strany rušiteľa trvá, resp. pokračuje, alebo tam, kde síce už prestalo, avšak existuje konkrétne nebezpečenstvo jeho opakovania do budúcnosti. Predmetné rozhodnutie opäť definuje podmienky pre úspešné uplatnenie negatívnej žaloby, avšak v tomto prípade ich vypočítava pozitívne (Spáčil, J. Ochrana vlastníctví a držby v občanském zákoníku. Vydání první. Praha. C. H. Beck, 2002, S. 104). Na základe týchto rozhodnutí je zrejmé, že negatívna žaloba nie je odôvodnená tam, kde nie sú splnené hore zadefinované predpoklady. Odborná literatúra len dodáva, že táto žaloba neprichádza preto do úvahy tam, kde by išlo len o jednorazový a už dokonaný zásah (Knapp, K., Švestka, J., Jehlička, O., Pavlík, P., Plecítý, V. Ochrana osobnosti podle občanského práva. Linde Praha, a.s. 2004. s. 176-177). Z hore uvedeného jednoznačne vyplýva, že negatívna žaloba žalobcu 1/ (ak aj hypoteticky bola niekedy aktuálna), je dlhodobo neaktuálna, a teda nemôže byť procesne úspešná. Aby mohol byť žalobca úspešný v spore, musel by preukázať, že k dnešnému dňu, resp. k neskoršiemu dátumu vyhlásenia rozsudku sa žalovaný dopúšťa žalobcom 1/ uvedeného konania, čo žalovaný jednoznačne popiera. Žalovaný na podporu svojich tvrdení navyše poukazuje na skutočnosť, že nemôže dokazovať neexistenciu určitej skutočnosti, a teda aj z tohto dôvodu dôkazné bremeno má žalobca. Žalovaný dal súdu do pozornosti, že v sp. zn. 33Cb/222/2009 prejednávanej na Okresnom súde Bratislava I. sa nachádzajú dôkazy o aktuálnej zmluvnej dokumentácii žalovaného, z ktorej vyplýva, že ide o zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré neobsahujú žiadne z dojednaní ani praktík, ktoré sú opísané v petite žaloby, ako aj dôkazy o tom, že odo dňa 23. 12. 2015 žalovaný ukončil poskytovanie spotrebiteľských úverov prostredníctvom siete pobočiek. Okrem toho žalovaný udáva, že je verejne známe (a teda notoriou), že od 23. 12. 2015 ukončil poskytovanie spotrebiteľských úverov prostredníctvom siete pobočiek. Ako dôkaz označil screenshot z www.pohotovost.sk <<http://www.pohotovost.sk>>. Vo vzťahu k dojednaniu týkajúcemu sa rozhodcovskej doložky pre úplnosť žalovaný uviedol, že jej používanie zakazuje priamo príslušný všeobecne záväzný právny predpis, a to Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (zákon č. 335/2014 Z.z. v znení neskorších predpisov) účinný od 1. 1. 2015 (§ 3).

Žalovaný ďalej namietol nevykonateľnosť petitu v časti II. a III. pre jeho nekonkrétosť a všeobecnosť. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je vecou konkrétneho sporu konkrétneho spotrebiteľa voči žalovanému.

K žalobe žalobcu 2/ proti žalovanému (satisfakčná žaloba) žalovaný uviedol, že žalobcovi 2/ žiadna ujma, zakladajúca nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, spôsobená nebola a ani jej vznik nepreukázal. Okrem toho, z ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že podmienkou priznania tohto nároku je existencia osoby, ktorá najprv na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. K takémuto úspešnému uplatneniu zo strany žalobcu 2/ nedošlo. Žalovaný poukazuje v súvislosti s vyššie uvedeným na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 25. 10. 2012, sp. zn. 12C/101/2012, ktorým súd zamietol žalobu s odôvodnením, že žalobca neprodukoval konkrétne tvrdenia a dôkazy, aké konkrétne porušenia či porušenia povinnosti žalovaným, jej boli spôsobilé privodiť ujmu, ale najmä pre aké dôvody odôvodňoval priznať primerané finančné zadosťučinenie. Nehovoriac o dôkazoch, ktoré by umožnili súdu, riadne odôvodniť úvahu ohľadom výšky finančného zadosťučinenia. Žalobca 2/ v tomto prípade taktiež nepreukázal, že by mu vznikla taká ujma, ktorá by zastávala nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške uvedenej v petite žaloby (V. bod 4).

Na základe vyššie uvedeného skutkového a právneho stavu teda žalovaný žiadal, aby súd žalobu žalobcov zamietol ako nedôvodnú.

4. Výšku bezdôvodného obohatenia, ktoré žalobcovia požadujú vydať od žalovaného, súdu oznámil ich právny zástupca až písomným podaním zo dňa 31. 12. 2017 (č. I. 465 spisu). Uviedol, že žalobca 2/ sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia a priznania primeraného finančného zadostučinenia (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). V čase podania žaloby nebolo možné presne vyčísliť výšku bezdôvodného obohatenia. Žalobca 2/ už v pôvodnej žalobe navrhol ako dôkaz obstaranie exekučného spisu súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., E. X XXXX/XX. Z exekučného spisu je možné presne určiť výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného vo vzťahu k žalobcovi 2/. To, že žalobca 2/ neuviedol v žalobe presnú výšku bezdôvodného obohatenia, nemožno považovať za nepresnosť žaloby. Žalobca 2/ už v žalobe uviedol, že žalovaný mu poskytol spotrebiteľský úver vo výške 863,- eur (26 000,- Sk) a ku dňu podania žaloby vrátil 1212,- eur (36 512,- Sk). Odvtedy súdny exekútor vykonal ďalšie úkony v exekučnom konaní, o ktoré sa bezdôvodné obohatenie žalovaného zvýšilo. K 26. 8. 2010 pinil žalobca 2/ žalovanému sumou 2464,75 eura.

5. Na uvedené podanie reagoval žalovaný písomným podaním zo dňa 19. 2. 2018 (č. I. 474 spisu). Uviedol, že v otázke bezdôvodného obohatenia žalobcovia prvýkrát po 8-ich rokoch uvádzajú, že vlastne ide o nárok žalobcu 2/ na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, pričom však petit žaloby tu ostal nezmenený oproti pôvodnej žalobe (naďalej sa žalobca 2/ domáhal vydania rozsudku: Žalovaný je povinný napraviť protiprávny stav a vydať spotrebiteľom, ktorým poskytol spotrebiteľské úvery, bezdôvodné obohatenie vo výške úrokov a poplatkov, ktoré od spotrebiteľov prijal napriek tomu, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuviedol RPMN. Žalovaný je povinný napraviť protiprávny stav a vydať spotrebiteľom, ktorým poskytol spotrebiteľské úvery, bezdôvodné obohatenie za prijatie plnení z úrokov z omeškania vo výške presahujúcej sadzbu podľa predpisov Občianskeho práva). Žalovaný sa prvýkrát teda dozvedá, že takto formulovaný petit sa vlastne týka žalobcu 2/, a to napriek tomu, že žalobou sa žalobcovia domáhali vydania bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k tretím osobám, nešpecifikovaným spotrebiteľom, čo jasne vyplýva aj z toho, že v pôvodnom petite sa jasne rozlišuje medzi žalovaným, žalobcami a spotrebiteľmi. Pokiaľ žalobca 2/ uvádza, že nie je jeho povinnosťou vyčísliť žalovaný nárok, žalovaný to nemôže označiť inak ako elementárnu neznalosť procesných predpisov. Žalobca 2/ je povinný uniesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno a žalovaný nárok čo do obsahu formulovať tak, aby ho súd minimálne čo do podstaty mohol prevziať do výroku svojho rozhodnutia a aby sa stal neskôr prípadne aj podkladom pre výkon exekúcie. Žalovaný nárok v časti bezdôvodného obohatenia (ak vôbec má byť nárokom žalobcu 2/) je teda potrebné zamietnuť pre jeho nevykonateľnosť. Navyše sú tvrdenia žalobcu v druhom rade a ním označované dôkazy vo vzájomnom vnútornom logickom rozpore. Na jednej strane žalobca v druhom rade poukazuje na vykonávanú exekúciu JUDr. Krutým (čo inak samo osebe vylučuje úvahu o bezdôvodnom obohatení, pretože výkon exekúcie vylučuje vznik bezdôvodného obohatenia) a na to, že mu nie je známa výška bezdôvodného obohatenia (čo je však paradoxné, pretože žalobca 2/ musí predsa vedieť, o aké peňažné prostriedky prišiel alebo prichádza v dôsledku vykonávanej exekúcie). Žalovaný akýkoľvek vznik bezdôvodného obohatenia a aj jeho prípadnú výšku poprel. Podľa tabuľky, ktorú žalobcovia priložili k svojmu vyjadreniu, je dátum poslednej platby k zmluve č. XXXXXXXX uvedený 26. 8. 2010, a teda takýto prípadne existujúci nárok je premlčaný či už z hľadiska uplynutia subjektívnej alebo objektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a žalovaný namietol jeho premlčanie.

K primeranému finančnému zadostučineniu žalovaný uviedol, že v prípade požadovaného primeraného finančného zadostučinenia (ktoré na rozdiel od bezdôvodného obohatenia žalobca 2/ zjavne vyčísliť vedel) žalovaný zotrval na svojich doterajších tvrdeniach, a to, že žalobcovi 2/ žiadna ujma, zakladajúca nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia, spôsobená nebola a ani jej vznik nepreukázal.

6. Žalobca 2/ písomným podaním zo dňa 17. 11. 2018 (č. I. 514 spisu) uviedol, že Zmluva o úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver, je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a spadá pod režim zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Predmetná zmluva však neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Absentuje v nej údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Neuvedenie tohto údaju sa podľa § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z. považuje za bezúročnú a bez poplatkov. K rozhodcovskej doložke uviedol, že táto predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. r) OZ. Obsah zmluvy bol dopredu daný a

spotrebiteľ ju mohol len ako celok odmietnuť, alebo sa jej ako celku podrobiť. K exekúcii, sp. zn. E. XXXXX/XX uviedol, že suma vo výške 2779,17 eura uvedená vo vyúčtovaní exekučnej pohľadávky zo dňa 13. 8. 2010 je nesprávna a zavádzajúca. Žalobca 2/ uhradil žalovanému celkovú sumu vo výške 2812,72 eura a teda žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu 2/ v celkovej sume 1949,72 eura (uhradená suma 2812,72 eura - istina úveru 863,- eur = bezdôvodné obohatenie 1949,72 eura). Žalobca zároveň uviedol, že vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného považuje za rozpor s dobrými mravmi. Vzhľadom na správanie žalovaného, rozsah porušenia spotrebiteľských práv žalobcu 2/, ako aj na následky vyvolané vymáhaním plnenia na základe predmetnej neplatnej prípadne bezúročnej a bezpoplatkovej úverovej zmluvy a nulitného rozhodcovského rozsudku, vymáhaním plnenia v exekučnom konaní žalobca 2/ zotrval aj na priznaní primeraného finančného zadostučinenia.

7. Na uvedené reagoval žalovaný písomným podaním zo dňa 12. 2. 2019 (č. I. 535 spisu), v ktorom uviedol, že žalobca 2/, aj keď tvrdí, že je spotrebiteľom, je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom - advokátom, no napriek uvedenému a opakovanému oneskorenému doručovaniu podaní do súdneho spisu, nevie do dnešného dňa bez akýchkoľvek pochybností ustáliť výšku žalovaného nároku, a tým do konania (aj v dôsledku vlastných vyjadrení) vnáša zmätok. Žalovaný zdôraznil, že dôkazné bremeno v spore zaťažuje žalobcu 2/, a nie žalovaného, pričom v nadväznosti na ustanovenie § 291 ods. 3 CSP sa aj na žalobcu 2/ vzťahuje sudcovská a zákonná koncentrácia konania. Žalovaný je jednoznačne toho názoru, že žalobca 2/ dodnes bez akýchkoľvek pochybností výšku žalovaného nároku nepreukázal a prednáša len zhuk vzájomne si odporujúcich číselných údajov a tvrdení, čo samo osebe predstavuje dôvod na zamietnutie žaloby (a to aj pre viacnásobne porušené lehoty na prekladanie dôkazov, t. j. porušenie zásady sudcovskej koncentrácie konania). Čiastky vymožené v exekučnom konaní nie sú bezdôvodným obohatením. Z listinných dôkazov predložených žalobcom 2/, no najmä z vyjadrenia žalovaného zo dňa 10. 11. 2010, ďalej vyplýva, že celkovú sumu prijatú žalovaným z podstatnej čiastky tvorili exekvované čiastky (s výnimkou započítania preplatku vo výške 165,97 eura, dvoch platieb žalobcu v druhom rade vo výške 132,78 eura a piatich platieb po 66,39 eura, t. j. spolu 630,70 eura, čo netvorí ani len istinu úveru), ktoré predstavovali sumu 2182,02 eura. K tomu žalovaný poukázal na súdnu judikatúru, podľa ktorej čiastky exekvované v exekučnom konaní, ktoré nebolo žiadnym spôsobom zastavené a skončilo riadnym vymožením čiastky, nie sú bezdôvodným obohatením (Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 30. 11. 2015, sp. zn. 8Co/438/2015; Rozsudok Okresného súdu v Žiari nad Hronom zo dňa 6. 10. 2014, sp. zn. 4C/69/2014). Čo sa týka námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi, tu sa žalobca 2/ mýli. Nie je totiž rozhodujúce, aký bol obsah zmluvnej dokumentácie žalovaného (ak bola v rozpore so zákonom, predsa okamžite by nastal následok či už v podobe toho, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, alebo zmluva je absolútne neplatný právny úkon), ale rozhoduje to, prečo žalobca 2/ oneskorene uplatnil právo na súde, t. j. či túto situáciu zaviniť žalobca 2/ alebo sa tak stalo bez dôvodu na jeho strane alebo toto oneskorené uplatnenie práva dokonca zaviniť žalovaný. Nemožno odmietnuť námietku premlčania pre dôvod, ktorý predchádzal vzniku práva žalovaného, t. j. pre obsah zmluvy o úvere, ktorá časovo predchádzala vzniku práva žalobcu (totiž až plnením nad istinu by začalo vznikať bezdôvodné obohatenie žalovaného; žalobca 2/ predsa mohol vrátiť istinu a následne podať žalobu na súd o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov). Žalovaný pritom poukázal na R 59/2004, Nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. I.ÚS 718/11 zo dňa 26. 6. 2012, ako aj na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. ÚS 542/2013, zo dňa 23. 9. 2013), rozsudok NS ČR zo dňa 28. 6. 2000, sp. zn. 21 Cdo 992/99, rozsudok NS ČR zo dňa 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2905/99. Žalobca 2/ bol od roku 2010 súdnym exekútorom vyúčtovaním informovaný o výsledku exekučného konania a zexekvovanej čiastke, napriek tomu túto čiastku v súdnom konaní neuplatnil a stalo sa tak až sedem rokov po jeho začatí napriek tomu, že podanou žalobou žalobca 2/ preukázal znalosti o porušení spotrebiteľského práva na jeho úkor. Pasivita a ľahostajnosť takejto intenzity nemôže ísť na ťarchu žalovaného. Tu treba poukázať nielen na to, že nároky žalovaného priznal rozhodcovský súd, ale aj na to, že prešli testom zákonnosti aj v celom exekučnom konaní, v ktorom exekučný súd vydal poverenie (t. j. považoval exekučný titul za súladný so zákonom) a keďže exekúciu nezastavil (hoci bol na to v zmysle vtedajšieho § 57 Exekučného poriadku povinný), považoval jej priebeh za súladný so zákonom. Žalovaný nevzniesol námietku premlčania s úmyslom poškodiť žalobcu 2/, ale len s cieľom ochrany svojho vlastného právneho postavenia v tejto konkrétnej veci, keď splneniu jeho pohľadávok predchádzalo riadne exekučné konanie pred exekučným súdom disponujúcim právomocou a povinnosťou nevydať poverenie na vykonanie exekúcie a zastaviť exekúciu pre nezákonnosť exekučného titulu.

8. Právna úprava v ustanovení § 150 CSP zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu a je koncepčným predpokladom tzv. sudcovskej koncentrácie civilného sporového konania (§ 153 CSP). Strany konania musia predložiť k svojim vyjadreniam všetky listinné dôkazy, na ktoré sa odvolávajú a ktoré majú preukázať tvrdenia uvedené v žalobe a vo vyjadreniach k nej. Preto súd nemôže vyzývať (s poukazom na dodržiavanie zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti strán) stranu na preukázanie svojich tvrdení, a pri svojom rozhodovaní v merite veci vychádza z toho, čo strana v konaní preukáže a to ku dňu, kedy rozhoduje. Tu súd poukazuje aj na to, že na dôkazy predložené po vyhlásení rozsudku nie je možné prihliadať. Súd v tejto súvislosti poukazuje najmä na dve rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a to: uznesenie NS SR, sp. zn. 4 Cdo 13/2009 z 24. 2. 2010 (Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p. (teraz § 150 CSP), podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie. Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočností rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočností; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena.) a rozsudok NS SR, sp. zn. 4Cdo/217/2007 z 27. 7. 2009 (Účastníci konania teda majú povinnosť tvrdenia a povinnosť tvrdenie preukázať. Ak účastník neunesie dôkaznú povinnosť, resp. dôkazné bremeno, má to pre neho nepriaznivý následok v tom, že súd pristúpi k vydaniu pre neho nepriaznivého rozhodnutia vo veci.).

9. S poukazom na nález Ústavného súdu SR pod číslom konania I. ÚS 38/2013 - 50 zo dňa 24. 10. 2013 súd konštatuje, že k odňatiu možnosti konať pred súdom nedochádza ani údajným porušením zásady kontradiktórnosti ako základnej súčasti práva na spravodlivý proces. Táto zásada znamená, že obom stranám konania musí byť daná možnosť zoznámiť sa so stanoviskami a dôkazmi predloženými súdu s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie - či už protistranou alebo na konaní nezúčastneným subjektom, od ktorého si prípadne súd takéto vyjadrenie alebo dôkaz môže vyžiadať - a vyjadriť sa k nim (porovnaj Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 740). Kontradiktórnosť je prenos dôkazného bremena zo súdu na strany, resp. rokovací spôsob súdneho procesu. Právo na kontradiktórny proces nemá absolútny charakter a jeho rozsah sa môže líšiť najmä v závislosti na zvláštnostiach daného konania. Nebráni súdu, aby od tohto pravidla v záujme procesnej ekonomie upustil, ak je zrejmé, že nezoznámenie strany napr. so stanoviskom iných strán nemôže mať akýkoľvek vplyv na výsledok konania pred nimi.

10. Súd ďalej uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko

z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

11. Súd dáva stranám do pozornosti, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva slobôd nepatrí dožadovať sa nimi navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12. Súd sa oboznámil s obsahom spisu a listinnými dôkazmi v ňom založených - zmluva o úvere XXXXXXXX zo dňa 10. 12. 2007 so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru (č. I. 82 spisu), exekučný spis E. XXXXX/XX (č. I. 494 spisu), písomné vyjadrenia strán sporu ako sú uvedené vyššie v bodoch 3. až 7. tohto odôvodnenia a zistil nasledovný skutkový a právny stav veci:

13. Žalobca podal žalobu tak, ako je vyššie popísaná a odôvodnená. Po navrhovaných zmenách petitu, ktoré súd nepripustil, nakoľko by tunajší súd nebol kauzálny príslušný na prejednanie veci, predmetom konania zostalo rozhodnúť o petite, ako je uvedený v bode 1. tohto odôvodnenia. Aj napriek viacerým podaniam žalobcov, ich právny zástupca zotrval na petite, ako je uvedený v bode 1. tohto odôvodnenia. Súd musí vyjadriť súhlas s podaním žalovaného v tom smere, že žalobca 2/ do dňa rozhodnutia súdu bez akýchkoľvek pochybností neustálil výšku žalovaného nároku v časti bezdôvodného obohatenia, dokonca podania žalobcu 2/ a jeho právneho zástupcu si odporujú. Právny zástupca, aj napriek viacerým príslubom, že upraví petit žaloby, tak neučinil a namiesto toho zotrval na pôvodnom petite. Aj napriek tomu, že ho súd upozornil, že vzhľadom na dobu trvania konania je potrebné na pojednávaní dňa 19. 2. 2019 vo veci rozhodnúť, petit neupravil, dokonca sa na pojednávanie ani žalobcovia ani ich právny zástupca nedostavil bez uvedenia dôvodu. Týmto svojím postupom vniesli do konania zmätok. Preto súd rozhodol o pôvodne podanom žalobnom návrhu a s týmto sa súd musel vysporiadať.

14. Žalobu bolo potrebné rozdeliť na 2 časti - časť vzťahujúca sa k žalobcovi 1/ a časť vzťahujúca sa k žalobcovi 2/.

15. Žalobca 1/ sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa dojednávania zmluvných podmienok, ako sú uvedené v bode 1. tohto odôvodnenia pod písmenami A/ až G/ a uverejniť výrok tohto rozsudku v denníku s celoštátnou pôsobnosťou podľa výberu žalobcu 1/ na náklady žalovaného a žalovanému z tohto dôvodu uložiť zaplatiť žalobcovi 1/ preddavok vo výške 600,- eur.

16. Je všeobecne známa skutočnosť (publikované v novinách, na internete na stránke www.pohotovost.sk <<http://www.pohotovost.sk>> ako aj v iných médiách s celoštátnou pôsobnosťou), že Spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. ukončila dňom 23. 12. 2016 poskytovanie úverov na slovenskom trhu prostredníctvom siete svojich 76-tich pobočiek. Naďalej sa však venuje správe a servisu úverov u súčasných klientov.

17. Podľa čl. 8 Základných princípov CSP, Strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

Podľa č. 15 ods. 1 a 2 Základných princípov CSP, (1) Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

(2) Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

18. Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, pričom žiadny dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu. Úvaha súdu však neznamená jeho ľubovôľu pri hodnotení dôkazov, ale táto úvaha musí byť opretá o zistené skutočnosti a v odôvodnení rozsudku potom musia byť uvedené hľadiská, ktorými sa súd pri hodnotení dôkazov riadil. Takáto úprava umožňuje konkrétny prístup k prejednávanej veci. Judikatúra definuje hodnotenie dôkazov ako činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre

rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti konkrétnej dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

19. Podľa § 150 ods. 1 CSP, Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

Podľa § 151 ods. 1 CSP, Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

20. Žalobca 1/ je občianskym združením založeným na ochranu spotrebiteľa, a teda erudovaným subjektom, ktorý ma spotrebiteľov chrániť, a pre prípad, že sa tak rozhodne urobiť vo forme žaloby, je povinný preukázať ním tvrdené skutočnosti. Žaloba žalobcu 1/ sa zakladá na ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov - účinného v čase začatia konania), podľa ktorého združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať; aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Žaloba o zdržanie protiprávneho konania je teda negatívnou žalobou (ako to správne uviedol aj žalovaný vo svojom vyjadrení). Podľa odbornej literatúry a judikatúry z charakteru negatívnej - zdržovacej žaloby vyplýva, že podmienkou jej úspešného uplatnenia je, aby konanie (zásah), ktorého zdržanie sa (upustenie) žalobca žiada, dosiaľ trvalo, poprípade pokračovalo, alebo aby existovalo konkrétne nebezpečenstvo (hrozba) jeho opakovania v budúcnosti. Vo všetkých týchto smeroch je to žalobca, ktorý má povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkaznú povinnosť i dôkazné bremeno. Z toho vyplýva, že tento druh žaloby nemá svoje opodstatnenie tam, kde konanie, ktorého zdržania sa žalobca žiada, bolo už ukončené a netrvá, eventuálne ďalej nepokračuje, resp. kde neexistuje žiadne konkrétne - reálne nebezpečenstvo (hrozba) jeho opakovania v budúcnosti (táto žaloba preto neprichádza do úvahy tam, kde by išlo o jednorazový a už dokonaný úkon). Uvedený právny názor vyslovil aj Najvyšší súd Českej republiky vo svojom rozsudku zo dňa 12. 4. 1999 (sp. zn. Cdo 1626/96), keď uviedol, že negatívna žaloba prichádza do úvahy tam, kde neoprávnené rušenie vlastníka zo strany rušiteľa trvá, resp. pokračuje, alebo tam, kde síce už prestalo, avšak existuje konkrétne nebezpečenstvo jeho opakovania do budúcnosti. Na základe týchto rozhodnutí je zrejmé, že negatívna žaloba nie je odôvodnená tam, kde nie sú splnené hore zadefinované predpoklady. Z hore uvedeného jednoznačne vyplýva, že negatívna žaloba žalobcu 1/, je dlhodobo neaktuálna, a teda nemôže byť procesne úspešná. Aby mohol byť žalobca úspešný v spore, musel by preukázať, že ku dňu vyhlásenia rozsudku sa žalovaný dopúšťa žalobcom 1/ uvedeného konania.

21. Žalobca 1/ nijako súdu nepreukázal, že žalovaný poskytuje spotrebiteľom po 23. 12. 2016 úvery a že zároveň v spotrebiteľských zmluvách používa zmluvné podmienky, ktorých zdržania sa snaží žalobou dosiahnuť. Preto žaloba v tejto časti nie je v súlade s ustálenou judikatúrou a nemá svoje opodstatnenie, nakoľko svoju činnosť týkajúcu sa poskytovania nových spotrebiteľských úverov žalovaný ukončil. Táto skutočnosť vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Bratislava I., sp. zn. 33Cb/222/2009.

22. Čo sa týka uverejnenia rozsudku, súd poukazuje na to, že žalobca 1/ mal záujem o uverejnenie rozsudku v prípade vyhovenia žalobe, avšak nekonkretizoval, v akom denníku chce rozsudok uverejniť a prečo požaduje preddavok vo výške 600,- eur, preto súd žalobu zamietol aj v tejto časti, nakoľko takto koncipovaný petít žaloby je neurčitý a nevykonateľný.

23. Žalobca 2/ sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2390,- eur a to s poukazom na § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.

24. Aj v tejto časti súd musel žalobu zamietnuť, nakoľko aj napriek mnohým vyjadreniam žalobca 2/ neuniesol bremeno tvrdenia a následne ani bremeno dôkazu (§ 150 CSP). V prvom rade žalobca 2/ ani raz neuviedol tvrdenia, prečo požaduje zaplatiť práve 2390,- eur. Iba skonštatoval, že to považuje za spravodlivé. S takouto argumentáciou sa súd nemôže stotožniť a ani uspokojiť, nakoľko požadovaná suma nie je zo strany súdu preskúmateľná a následne ani primerane a zrozumiteľne odôvodniteľná. V tomto smere žalobca 2/ neprodukoval žiadne dôkazy, preto súd nemohol inak, ako žalobu v tejto časti zamietnuť (bližšie súd odkazuje na odôvodnenie uvedené bode 8. tohto

odôvodnenia). Zároveň sa súd stotožnil aj s právnou argumentáciou žalovaného ohľadne priznania primeraného finančného zadosťučinenia, keď uviedol, že ho môže priznať až následne po tom, ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Doposiaľ žalobca 2/ nepreukázal, že by úspešne na súde porušenie práva uplatnil a v akom rozsahu sa tak stalo. Pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia nie je pritom podstatné subjektívne vnímanie a postoj spotrebiteľa, ale súdom objektívne priznané porušenie práv spotrebiteľa. Súd v tomto smere poukazuje aj na Rozsudok Krajský súd v Trnave, sp. zn. 24Co/35/2018 zo dňa 3. 10. 2018, v ktorom odvolací súd dôvodil nasledovne: „Pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je nevyhnutné v záujme eliminácie jeho možného zneužitia sledovať najmä jeho účel. Aj keď sa dá predpokladať, že bolo zamýšľané hlavne na podporu aktivít spotrebiteľských združení, ktorým iné majetkové nároky neprislúchajú, nie je vylúčené, aby bolo priznané aj spotrebiteľovi, ak porušenie práv alebo povinností stanovených právnymi predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (K. Csach: Štandardné zmluvy, 2009). Posúdenie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení. V striktnom význame žalobkyňa nebola tou, ktorá úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti, keďže v konaní v prejednávanej veci bola jej žaloba v časti o zaplatenie bezdôvodného obohatenia zamietnutá z dôvodu premlčania uplatneného nároku, teda s uplatnením jej nároku na zaplatenie bezdôvodného obohatenia bola žalobkyňa neúspešná. Pokiaľ tak žalobkyňa žalobou úspešne neuplatnila porušenie práva alebo povinnosti, resp. nepreukázala úspešne uplatnenie takéhoto porušenia práva alebo takejto povinnosti v inom konaní, čo je podmienkou pre priznanie jej práva na primerané finančné zadosťučinenie, bolo potom nadbytočné súdom prvej inštancie v rámci právnej kvalifikácie zaoberať sa uplatneným nárokom žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia z hľadiska unesenia / neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena o vzniku konkrétnej ujmy u žalobkyne a o konkrétnej výške tohto nároku. Avšak žiada sa napriek tomu uviesť, že súd prvej inštancie správne konštatoval neunesenie bremena tvrdenia a v nadväznosti na to i dôkazného bremena zo strany žalobkyne vo vzťahu k nároku na primerané finančné zadosťučinenie, keďže žalobkyňa tento svoj nárok zdôvodnila len paušálnym poukazovaním na nekalé obchodné praktiky žalovaného bez tvrdenia konkrétnych skutočností, z ktorých by mal vyplývať možný alebo faktický vznik ujmy práve u žalobkyne. Keďže žalobkyňa si nespĺnila ani len svoju povinnosť tvrdiť skutočnosť rozhodnú z hľadiska hypotézy právnej normy, nemohla si tak splniť v tomto smere ani dôkaznú povinnosť.“. K premlčaniu bezdôvodného obohatenia súd odkazuje na odôvodnenie uvedené v bodoch 38. až 40. tohto odôvodnenia.

25. Žalobou sa žalobcovia ďalej domáhali, aby súd žalovaného zaviazal vydať spotrebiteľom bezdôvodné obohatenie (bez bližšej špecifikácie jeho výšky).

26. Vykonaným dokazovaním (úverová zmluva, exekučný spis) súd zistil, že žalobca 2/ uzatvoril dňa 10. 12. 2007 so žalovaným Zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi 2/ úver vo výške 26 000,- Sk (863,04 eura). Žalobca 2/ úver nespĺcal, v dôsledku čoho sa žalovaný obrátil so žalobou na Stály rozhodcovský súd, ktorý vo veci vydal dňa 10. 9. 2008 rozsudok pod sp. zn. SR 06707/08, právoplatný dňa 13. 10. 2008, vykonateľný dňa 16. 10. 2008, ktorým súd zaviazal žalobcu 2/ zaplatiť žalovanému sumu 37 865,- Sk spolu s 0,25 % úrokom z omeškania denne zo sumy 31600,- Sk od 13. 6. 2008 do 11.7. 2008, zo sumy 29 600,- Sk od 12. 7. 2008 do 13. 8. 2008, zo sumy 27 600,- Sk od 14. 8. 2008 do zaplatenia a nahradiť trovy konania v sume 9514,- Sk, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

27. Z poučenia v závere rozsudku vyplýva, že do 30 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku môže účastník konania podať žalobu na príslušnom súde podľa § 40 zák. č. 244/2002 Z.z. Podľa tohto ustanovenia, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, pričom ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný, avšak súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložiť.

28. Žalobca 2/ uvedeným spôsobom nepostupoval, nedomáhal sa zrušenia rozhodcovského rozsudku a ani nespĺnil povinnosť mu uloženú rozsudkom, preto žalovaný podal dňa 8. 12. 2008 návrh na výkon exekúcie. Upovedomenia o začatí exekúcie bolo žalobcovi 2/ doručené do vlastných rúk dňa 18. 6. 2009. Dňa 28. 7. 2009 žalobca 2/ zaslal exekútorovi list, v ktorom ho žiada o oznámenie celkovej dlžnej sumy, nakoľko túto je ochotný zaplatiť.

29. Z potvrdenia žalovaného zo dňa 30. 8. 2010 (č. I. 531 spisu) súd zistil, že dlh žalobcu 2/ vyplývajúcu zo zmluvy o úvere bol v plnej výške uhradený a to dňa 26. 8. 2010.

30. Exekúcia bola vykonávaná zrážkami zo mzdy a iných príjmov povinného - žalobcu 2/, teda žalobca mal každý mesiac prehľad o vykonaných zrážkach.

31. Listom zo dňa 13. 8. 2010, ktorý žalobca osobne prevzal dňa 13. 8. 2010 (č. I. 108 exekučného spisu), exekútor oznámil žalobcovi 2/ vyúčtovanie exekučnej pohľadávky, z ktorého vyplývajú presné sumy vymoženej pohľadávky - istina 1057,72 eura, úroky 644,78 eura, príslušenstvo 426,41 eura, trovy právneho zastúpenia 47,- eur - pre oprávneného (t. j. pre žalovaného) celkovo 2175,91 eura. T. j. dňa 13. 8. 2010 sa žalobca 2/ dozvedel presnú sumu vymoženú pre žalovaného.

32. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Z uvedeného vychádza aj čl. 1 Základných princípov CSP. V ustanoveniach § 132 až 136 CSP sú vymenované náležitosti žaloby. Podstatnou náležitosťou žaloby je m. i. žalobný návrh (§ 132 ods. 1 CSP). Ako konštatuje zákonodarca, žalobným návrhom sa rozumie tzv. petit, ide o spresnenie všeobecnej náležitosti podania (čo sa podaním sleduje). Petit musí byť jasný a zrozumiteľný, vykonateľný. Právna úprava však už žalobný návrh - petit - vyžaduje ako povinnú náležitosť žalobného návrhu.

33. Údaj o tom, čoho sa žalobca domáha (tzv. petit), musí byť presný, určitý a zrozumiteľný. Súd totiž musí presne vedieť, o čom má konať a rozhodnúť, pretože, s výnimkou prípadov uvedených v § 216 CSP, nesmie stranám sporu prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú, ani stranám sporu priznať iné práva a uložiť im iné povinnosti, ako sú navrhované (uvedené platí aj pre petit požadovaný žalobcami podľa bodu 1. písm. G/ tohto odôvodnenia). Presný, určitý a zrozumiteľný petit nie je vyjadrením iba formálnych náležitostí návrhu na začatie konania, ale je aj nevyhnutným predpokladom toho, aby súdne rozhodnutie bolo (z materiálneho hľadiska) vykonateľné a aby nastali právne účinky, ktoré navrhovateľ sledoval podaním žaloby. Požiadavku, aby zo žaloby bolo zjavné, čoho sa žalobca domáha, však nemožno vykladať tak, že by žalobca bol povinný urobiť návrh znenia výroku rozsudku súdu. Pri formulácii výroku rozhodnutia súd, samozrejme, musí dbať o to, aby vyjadroval (z obsahového hľadiska) to, čoho sa žalobca žalobou domáhal (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Cdo 8/2205).

34. Ak sa žalobca domáha splnenia povinnosti v peniazoch, musí byť ním požadovaná suma jasne a presne uvedená v žalobnom návrhu, pretože súd v konaní a v rozhodovaní je ňou viazaný a môže sa od nej odchýliť iba v prípadoch uvedených v ustanovení § 216 ods. 2 CSP. Neúplnosť žalobného návrhu spočívajúca v tom, že žalobca neuvedie sumu, zaplatenia ktorej sa domáhal, je podstatnou vadou podania, pre ktorú nemožno v konaní pokračovať, pretože súdu od začatia konania musí byť jasné, o čom má konať a vecne rozhodnúť. Neúplnosť žaloby ako odstrániteľný nedostatok konania sa musí súd pokúsiť odstrániť v súčinnosti so žalobcom podľa § 129 CSP (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Cdo 114/2001).

35. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacia zásada. Strana má jednak povinnosť tvrdenia jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Aby strana sporu mohla splniť svoju povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí najskôr splniť svoju povinnosť tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Neunesením dôkazného bremena sa pritom rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva (či už z dôvodu nečinnosti strany, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena (Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15. decembra 2011, sp. zn. 3 Cdo 108/2011).

36. Súd konštatuje, že žalobca 2/ bol v konaní nečinný, keď aj napriek viacerým lehotám poskytnutým zo strany súdu a aj napriek dobe, ktorá uplynula od podania žaloby, nespresnil petít v časti vydania bezdôvodného obohatenia tak, ako je to uvedené v bodoch 32. až 34. tohto odôvodnenia. Aj napriek vyčísleniu výšky bezdôvodného obohatenia, ktorá si navyše odporuje v podaní žalobcu 2/ a jeho právneho zástupcu (každý z nich uvádza inú výšku bezdôvodného obohatenia) žalobca 2/ trval na pôvodnom petite (aby súd žalovaného zaviazal vydať spotrebiteľom bezdôvodné obohatenie). Navyše, právny zástupca žalobcu 2/ na pojednávaní konanom dňa 24. 4. 2018, po tom, ako súd nepripustil zmenu petitu v časti určenia, že obchodná praktika žalovaného spočívajúca v odosielaní SMS správ je nekalou obchodnou praktikou, sám uviedol, že zväží ďalšie petity žaloby, avšak k nijakej zmene v tomto smere nedošlo a na ďalšie pojednávania (2. 10. 2018 a 19. 2. 2019) sa už ani právny zástupca ani žalobcovia nedostavili, petít žaloby neupravili. Žalobca sa síce písomne vyjadril dňa 20. 11. 2018, k návrhu ohľadne zmeny petitu však nedošlo. Na každom z predchádzajúcich pojednávani aj žalovaný poukazoval na nejasný petít v časti vydania bezdôvodného obohatenia, právny zástupca sa vždy vyjadril, že petít žaloby zmení, čo sa však nestalo. Hoci na pojednávaní konanom dňa 24. 4. 2018 právny zástupca predniesol akýsi „návrh“ na zmenu petitu v časti vydania bezdôvodného obohatenia, na tomto po nepripustení zmeny zo strany súdu v časti zasielania SMS správ už netrval a sám uviedol, že po tom, ako súd nepripustil zmenu petitu v časti zasielania SMS správ ako nekalej obchodnej praktiky, zväží iný petít, k čomu však už nedošlo. Na dôvažok žalobca 2/ zaslal písomné podanie, v ktorom bezdôvodné obohatenie vyčísľil v inej výške (1 949,72 eura), ako jeho právny zástupca (2464,75 eura), čím vniesli do konania zmätok, ktorý už viac neodstránili. Súd pritom nie je povinný poskytnúť ďalšiu lehotu, nakoľko žalobca 2/ mal dostatok času na zmenu petitu tak, aby bol jasné, na akú sumu má súd zaviazat žalovaného na zaplatenie.

37. Z dôvodu nejasnosti petitu v časti vydania bezdôvodného obohatenia žalovaný potom vzniesol námietku premlčania, keď uviedol, že najneskôr dňa 26. 8. 2010, t. j. po skončení exekúcie, sa žalobca 2/ dozvedel, akú sumu mal žalovaný vyplatenú z titulu exekvovanej pohľadávky. Potom žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia mohol podať najneskôr do 26. 8. 2012 v subjektívnej premlčacej dobe, k čomu však nedošlo, nakoľko až do pojednávania konaného dňa 24. 4. 2018 nebolo jasné, komu má žalovaný vydať bezdôvodné obohatenie (petít uvádzal len všeobecne spotrebiteľom) a v akej výške. Teda podanie žaloby dňa 18. 3. 2010 nemalo vplyv na plynutie premlčacej doby podľa § 112 veta prvá OZ (Ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie.) a to práve pre nedostatok petitu uvedený v bodoch 32. až 36. tohto odôvodnenia).

38. Podľa § 107 ods. 1 OZ, Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

39. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje dvojročnú subjektívnu a trojročnú, resp. desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu (§ 107 ods. 1 a 2 OZ). Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vznieseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr, ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. V prejednávacom prípade sa o uvedených skutočnostiach žalobca 2/ preukázateľne dozvedel dňa 13. 8. 2010 (bod 31. tohto odôvodnenia). To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 67/2011). To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodit' zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. K obdobným právnym záverom dospel najvyšší súd tiež v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 121/2009, v ktorom uviedol, že pre začiatok behu

dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie „skutkového stavu“ (teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie). K tejto otázke súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/169/2017.

40. Vzhľadom na predchádzajúci odsek súd konštatuje, že podanou žalobou nedošlo k zastaveniu plynutia premlčacej doby, pretože žalobca 2/ v premlčacej dobe nepodal na súd žalobu tak, ako je to uvedené v bodoch 32. až 36. tohto odôvodnenia, nakoľko petit v časti vydania bezdôvodného obohatenia nebol presný, určitý, zrozumiteľný a vykonateľný. K úprave petitu došlo najskôr dňa 24. 4. 2018, na tejto úprave, resp. zmene potom právny zástupca žalobcu 2/ netrval (bod 36. odôvodnenia a o tejto zmene ani nerozhodoval) a do dňa rozhodnutia súdu k definitívnej úprave a návrhu na zmenu petitu ani nedošlo. Ak by súd, pre účely vyporiadania sa s námietkou premlčania vznesenou žalovaným, vychádzal z dátumu 24. 4. 2018, potom je nutné konštatovať, že k zmene petitu došlo až po uplynutí subjektívnej premlčacej doby, ktorá uplynula 13. 8. 2012 ako aj objektívnej premlčacej doby, ktorá uplynula 13. 8. 2013, pričom k „zmene“ petitu (na ktorej však právny zástupca žalobcov netrval z dôvodu, že petit zmení následne po zvážaní ďalších krokov) došlo až 24. 4. 2018 (resp. dňa 31. 12. 2017, kedy právny zástupca žalobcov zaslal písomné stanovisko, v ktorom kedy právny zástupca žalobcov zaslal písomné stanovisko, v ktorom prvýkrát vyčíslil výšku bezdôvodného obohatenia, avšak zároveň uviedol, že zotrváva na žalobe, navrhol len zmenu petitu v časti zasielania SMS správ žalovaným smerom k spotrebiteľom).

41. Vzhľadom k tomu sa súd potom nezaoberal ďalej výškou bezdôvodného obohatenia, ako ani procesnou obranou žalovaného, či z výkonu exekúcie môže vôbec dôjsť k bezdôvodnému obohateniu (hoci nad rámec súd uvádza, že súhlasí s právnou argumentáciou žalovaného uvedenou v podaní zo dňa 19. 2. 2018 z č. I. 474 spisu).

42. Na základe uvedeného súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú, pričom o nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd priznáva náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Keďže žalovaný bol v konaní plne úspešný, keďže súd zamietol žalobu žalobcov v celom rozsahu, súd mu priznal plnú náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu - žalobcom. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie a to v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje (§ 362 ods. 1 CSP). Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 356 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 371 CSP žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť.

Podľa § 372 CSP v odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou.